

درس چهارم: پیوند جاودان

روزی امام صادق (ع) به شاگردان خود تفسیر آیاتی از قرآن را می‌آموخت. بعد از اتمام شدن غذا برخی گفتند تاکنون غذایی به این لذیذی و پاکیزگی نخورده بودیم. یکی از حاضران گفت: در روز قیامت براساس آیه ۸ سوره تکوین:

ثُمَّ لَتُسْأَلُنَّ يَوْمَئِذٍ عَنِ النَّعِيمِ.

پس در آن روز درباره‌ی نعمت از شما سوال خواهد شد.

امام صادق (ع) فرمود:

خداوند کریم‌تر و شأنش بالاتر از آن است که طعامی به بنده‌اش بدهد و آن را برایش حلال و گوارا سازد، آنگاه از آن بازخواست نماید؛ بلکه منظور از نعیم در این آیه، تنها نعمت محمد و آل محمد (ص) است که به شما ارزانی داشته است. در روز قیامت درباره‌ی نعمت ولایت ما اهل بیت از شما سوال خواهد شد.

در قرآن کریم تمامی چیزهایی که برای رستگاری انسان در دنیا و آخرت مورد نیاز است،

گنجانده شده است و هر کس به این معجزه‌ی جاویدان پیامبر اکرم (ص) مراجعه کند، می‌تواند

در سطح فهم و دانش خود از آن بهره‌برد.

چرا خداوند حکیم، پیامبر اکرم (ص) را اولین معلم قرآن قرار داد؟ زیرا ایشان بهتر از هر

انسان دیگری می‌داند که هر آیه از قرآن در چه زمانی و به چه علتی نازل شده است و مفهوم

و تفسیر واقعی آن چیست. پیامبر اعظم برای انجام رسالت مهمی که بر عهده داشت، با تمام وجود به بیان معارف الهی قرآن و آموزش مردم زمان خود پرداخت. مردم هر ابهامی داشتند از پیامبر رحمت می‌پرسیدند و هیچ گاه دچار حیرت و سرگردانی نمی‌شدند.

تربیت معلمان آینده:

رسول خدا از ابتدای بعثت، به دستور خداوند برنامه‌ی کامل و دقیقی برای هدایت مردم طراحی کرده بود.

تربیت معلمان ویژه برای فهم و آموزش معارف عمیق قرآن.

حضرت علی (ع) که از کودکی در کنار پیامبر بوده در این باره می‌فرماید:

من از کودکی با رسول خدا بودن و او هر روز، دری از علم به رویم می‌گشود و اخلاق و آداب نیک را برایم آشکار می‌ساخت و دستور می‌داد پیوسته از او پیروی کنم. هیچ آیه‌ای بر پیامبر نازل نمی‌شد، مگر اینکه آن را برای من قرائت می‌کرد. او می‌خواند و من با خط خودم آن را می‌نوشتم و سپس تفسیر و تاویل آن آیه را به من می‌آموخت و از خداوند درخواست می‌کرد که قدرت فهم و حفظ آن را به من عطا کند.

پس هرچه از حلال، حرام، امر، نهی و اتفاقات گذشته و آینده که خداوند به او آموخته بود، همه را به من آموخت و من آنها را حفظ کردم و با دعای پیامبر حتی یک حرف از آن را هم فراموش نکردم.

حضرت علی (ع) می‌فرماید:

رسول خدا به من فرمود: ای علی، آنچه برایت می‌گویم، بنویس.

گفتم: ای رسول خدا، آیا بیم آن را دارید که سخنان شما را فراموش کنم؟

فرمود: نه، بیم فراموشی بر تو ندارم؛ زیرا خدا خواسته است که تو را حافظ احکام و معارف

دین قرار دهد، اما اینها تنها برای تو نیست؛ بلکه برای امامان بعد از تو نیز هست، برای آنها

بنویس.

آنگاه رسول خدا به پسر م حسن اشاره کرد و فرمود: اولین اینها، حسن است. سپس نگاهی به

حسین کرد و فرمود: دومین آنها حسین است و بقیه از فرزندان حسین هستند.

ای مردم، من از میان شما می‌روم و دو چیز گرانبها را در میان شما باقی می‌گذارم. تا وقتی به آن دو پناه ببرید گمراه نخواهد شد؛ یکی کتاب خدا و دیگری عترت و اهل بیت. این دو هرگز از هم جدا نخواهند شد تا آن هنگام که در کنار چشمه‌ی کوثر به من ملحق شوند، پس خوب مراقب باشید که بعد از من با این دو چگونه رفتار می‌کنید.

این سخن رسول خدا که بعدها به حدیث ثقلین مشهور شد، نشان می‌دهد که تنها راه رسیدن به

سعادت و راهیابی به بهشت زیبای خداوند پناه بردن به قرآن و اهل بیت پیامبر (ص) است و

رها کردن هر یک از این امانت‌های ارزشمند الهی، نتیجه‌ای جز سرگردانی و گمراهی نخواهد

داشت.